

FNs pagt var tillagt politisk ansvar. Dette ansvar kunne og burde ikke delegeres, og generalsekretæren måtte have frihed til at vælge sine medarbejdere, som han ønskede. I et sådant valg måtte spørgsmålet om nationalitet spille en rolle, tilføjede han, men sekretariatets personaleresourcer var ikke så store, at spørgsmålet kunne være afgørende. Hr. Hammarskjöld fandt, at de nye synspunkter med hensyn til finansiering og administration var nøje overensstemmende med målene for forslaget om at lade en gruppe på tre afløse generalsekretæren.

Generalsekretær Hammarskjöld konkluderede med at kommentere østblokkens krav om, at han forlod sin post. På den ene side, udtalte han, fandt han ikke, at han havde ret til at stille plenarforsamlingen over for et fait accompli ved at trække sig tilbage, fordi kravet er fremsat af en stormagt. På den anden side betragtede han plenarforsamlingen som „sin lov“. Plenarforsamlingen, fortsatte han, må betragte sig som havende et konstant tilbud fra ham om at trække sig tilbage, såfremt det måtte være i organisationens interesse, at han forlod sit embede. FNs medlemmer, erklærede hr. Hammarskjöld, må på den ene side tage i betragtning, at hans egnethed er begrænset på grund af østblokkens holdning, medens det på den anden side formentlig ville være stridende mod beskyttelsen af generalsekretærembedet i pagtens art. 100, dersom et permanent medlem af sikkerhedsrådet kunne tvinge til en tilbage-træden midt i en embedsperiode. Generalsekretæren konstaterede, at der ikke af plenarforsamlingen var givet udtryk for ønske i overensstemmelse med Sovjets krav, hvorfor han sluttede med at udtale, at han med sit stående tilbud om i givet fald at trække sig tilbage måtte håbe, at „plenarforsamlingen hverken måtte forvente, at han ville handle på baggrund af dette tilbud, lige så lidt som han ville ønske, at forsamlingen selv skulle komme til at benytte den mulighed, tilbuddet åbner“.

Der fremsattes for plenarforsamlingen 3 resolutionsudkast, som med forskellige ændringsforslag blev vedtaget. Et fjerde udkast, fremsat af Sovjetunionen, blev forkastet.

Det ene resolutionsudkast, der var fremsat af 21, hovedsagelig afro-asiatiske, lande,

tog som udgangspunkt en resolution af sikkerhedsrådet af 21. februar 1961, der indeholdt en indtrængende henstilling om, at der tages skridt til øjeblikkelig tilbage-trækning og evakuering fra Congo af alle belgiske og andre fremmede militære og paramilitære personer og politiske rådgivere, der ikke er under FNs kommando, og lejetropper.

Forslaget vender sig ret skarpt imod Belgien ved i præamblen at beklage den belgiske regerings manglende efterkommelse af resolutionen af 21. februar og ved at udtale, at dens efterrettelighed har bidraget væsentligt til den yderligere forværring af situationen i Congo, hvorfor plenarforsamlingen er overbevist om, at det centrale i den nuværende alvorlige situation er belgiernes fortsatte tilstedeværelse i Congo.

Forslaget har tre operative afsnit: 1) Belgien opfordres til at efterkomme sikkerhedsrådets og plenarforsamlingens henstillinger,

2) det beslutes, at alt belgisk og andet fremmed militært personel o. s. v. fuldstændig skal fjernes inden 21 dage, efter hvilket tidsrum nødvendige forholdsregler skal tages i overensstemmelse med FN-pagten,

3) alle stater opfordres til at øve deres indflydelse med henblik på gennemførelse af resolutionen.

De operative afsnit er videregående end sikkerhedsrådsresolutionen, især derved at afsnit 2 omtaler nødvendige forholdsregler i overensstemmelse med FN-pagten.

Dette udkast blev, efter at have undergået visse ændringer, vedtaget den 15. april 1961 med 61 stemmer for, deriblandt de nordiske lande, 5 imod, medens 33 lande afholdt sig fra at stemme. Foruden de nordiske lande stemte Canada og Østrig for forslaget, medens Belgien, Nederlandene, Portugal, Den sydafrikanske Union og Uruguay stemte imod. De fleste vestlige og latinamerikanske lande afholdt sig fra at stemme.

Det andet resolutionsforslag fremsattes af 17 afro-asiatiske lande, hvoraf de 5 også havde foreslået førstomtalt udkast. Der udtrykkes i dette udkast indledningsvis bekymring over Congosituationen, som udgør en trussel mod international fred og sikkerhed, og mægling Kommissionens beret-